

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 4C/288/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8811208568
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Kozenko
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2013:8811208568.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudcom JUDr. Jánom Kozenkom v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Údernícka 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Údernícka 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovanému: N. K., nar. XX. X. XXXX, bytom C.. X. N. XX/XX, XXX XX G. Y. L. zastúpená opatrovníčkou: J. C., pracovníčkou Okresného súdu Humenné za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, 080 05 Prešov, IČO: 42176778, zast. JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, AK Stropkov, Nám. SNP 7 o zaplatenie 209,96 eur s prísl. t a k t o

rozhodol:

Súd žalobu žalobcu zamietá.

Žalovanej sa trovy konania nepriznávajú.

Súd zaväzuje žalobcu uhradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 99,40 eur na účet právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou pôvodne podanou na tunajší súd dňa 4. 10. 2011 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 209,96 eur s úrokom z omeškania vo výške 14,75 % ročne zo sumy 177,80 eur od 13. 4. 2007 do zaplatenia a trov konania. Podaním doručeným súdu dňa 4.11.2011 žalobca zobral žalobu čiastočne späť v súlade s § 172 ods. 6 O.s.p. a žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na úhradu sumy 209,96 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 177,80 eur od 13. 4. 2007 do zaplatenia a trov konania. V žalobe uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 12. 4. 2007 medzi postupcom Všeobecná úverová banka. a.s., Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155 (ďalej len „postupca“) a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči k žalovanej. Ďalej uviedol, že postupca a žalovaná uzatvorili dňa 6. 9. 2004 zmluvu k úverovému účtu alebo k číslu zákazníka XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky VÚB a.s. pre depozitné produkty (ďalej len „Všeobecné obchodné podmienky“). Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanej produkty a služby súvisiace s vedením účtu v banke a zriadil k žalovanej na účte prečerpanie (tzv. kontokorentný úver). Podmienky čerpania úveru, účel úveru, spôsob, výška a termíny splácania úveru, zabezpečenie úveru, podmienky pri neplnení a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Žalobca prehlásil, že so žalovanou sa nedohodlo predĺženie konečnej splatnosti úveru. Vzhľadom na to, že žalovaná využila povolené prečerpanie na účte, prípadne sa dostala do nepovoleného prečerpania na určite, pričom splátky úveru riadne a včas nehradila, žalobca ju vyzval na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predstavovala sumu 449,95 eur, ktorá pozostávala z istiny 417,80 eur, riadneho úroku vo výške 32,15 eur, úroku z omeškania 0 eur a ostatného príslušenstva a poplatkov vo výške 0 eur v súlade z prílohách k zmluve o postúpení pohľadávok, ktorou postupca deklaruje, že údaje, výška špecifikácie jednotlivých

pohľadávok sú generované bankovým systémom a predstavuje aktuálny záväzok toho ktorého dlžníka ku dňu postúpenia pohľadávok. Žalovaná ku dňu podania žaloby uhradila sumu 239,99 eur.

Súd vykonal opatrenia za účelom zistenia pobytu žalovanej, no keďže sa nepodarilo zistiť iný jej pobyt, ustanovil jej na zastupovanie v konaní uznesením č. k. 4C 288 /2011-35 zo dňa 10. 1. 2012 opatrovníčku.

Opatrovníčka žalovanej vzniesla námietku premlčania.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom a jeho prílohami, zmluvou o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb konta VUBasic zo dňa 6. 9. 2004, všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s. pre depozitné produkty, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 12. 4. 2007 spolu s jej prílohou, pokusom o zmier zo dňa 6. 7. 2011, oznámením o vstupe vedľajšieho účastníka do konania zo dňa 14. 2. 2012, písomným podaním žalobcu zo dňa 20. 2. 2012 a dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 5. 3. 2009, písomným podaním žalobcu zo dňa 20. 2. 2012, písomným vyjadrením vedľajšieho účastníka doručeným súdu dňa 18.4.2013, prednesom právneho zástupcu žalobcu a zistil nasledovný skutkový stav:

Podľa bodu 2. 1 Dohody po uzavretí splátkového kalendára uznaní záväzku zo dňa 5. 3. 2009 žalovaná uznala, čo do právneho dôvodu a výšky záväzok voči žalobcovi, ktorý vznikol na základe zmluvy číslo 1886388159 s pôvodným veriteľom. Dlžná suma pozostáva z istiny vo výške 417,80 eur, príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy a nákladov na inkasné konanie vo výške 66,39 eur. Žalovaná sa podľa bodu 3. 1 predmetnej dohody zaviazala k úhrade príslušenstva pohľadávky vyplývajúceho zo zmluvy a narastajúcich úrokov z omeškania počas splácania. V Článku 3. Dohody - Forma splatenia záväzku, bod 3.1. osoba uvedená v bode 1.2. vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

Postupca ako VÚB, a.s. a žalovaná ako majiteľ účtu alebo klient uzavreli dňa 6. 9. 2004 podľa § 708 a nasl. a § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka zmluvu o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb konta VUBasic, predmetom ktorej bolo otvorenie a vedenie bežného účtu v zmysle zvoleného konta, vydanie a používanie debetných platobných kariet, zriadenie a poskytovanie bankových služieb prostredníctvom vybraného kanála elektronických distribučných ciest a povolené prečerpanie na účte v prípade splnenia podmienok stanovených VÚB, a.s. Maximálny denný limit prečerpania bol ustanovený vo výške 15 000 Sk. V zmysle záverečných ustanovení súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu pre depozitné produkty a žalovaná ako majiteľka účtu vyhlásila, že bola s nimi oboznámená a súhlasí s nimi. VÚB, a.s. sa zaväzuje vydať majiteľovi účtu na základe tejto zmluvy debetnú platobnú kartu na vykonávanie bezhotovostných a hotovostných platobných operácií na ťarchu alebo v prospech účtu, ku ktorému bola platobná karta vydaná a oprávnený držiteľ karty sa zaväzuje využívať platobnú kartu v súlade s ustanoveniami tejto zmluvy. VÚB, a.s. je oprávnená po splnení ňou stanovených kritérií klientovi zriadiť k bežnému účtu povolené prečerpanie (písm., f) záverečných ustanovení zmluvy). Podľa bodu j) záverečných ustanovení zmluvy právne vzťahy zmluvou neupravené sa riadia príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi platnými v SR.

Žalobca predložil súdu aj prílohu k zmluve o postúpení pohľadávky voči žalovanej, podľa ktorej predstavoval ku dňu postúpenia celková výška pohľadávky sumu 13.555,46 Sk, z toho istina predstavuje sumu 12.586, 79 Sk a úrok z úveru predstavuje 968,67 Sk. Ako dátum výpovede je uvedený deň 29. 1. 2007.

V zmysle článku I. bodu 1. Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a. s. pre depozitné produkty, tieto upravujú vzťahy majiteľa účtu na postupcu v súlade s platným právom.

Podľa článku I. bodu 3. Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a. s. pre depozitné produkty, tieto sú dostupné v priestoroch obchodných miest postupcu a sú súčasťou zmluvy o bežnom účte, zmluvy o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb konta, zmluvy o vkladovom účte a vkladnej knižky.

Podľa článku VIII. bodu 1 Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a. s. pre depozitné produkty o vydanie karty môže požiadať oprávnený držiteľ karty. Žiadosť o vydanie karty musí byť podpísaná majiteľom účtu. Majiteľ účtu dohodne s VÚB, a.s. výšku maximálneho denného / mesačného limitu,

povolenie prístupu k informatívnemu zostatku na účte a bezhotovostným prevodom prostredníctvom bankomatu.

Podľa článku VIII. bodu 16 Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a. s. pre depozitné produkty oprávnený držiteľ karty je oprávnený čerpať kartou prostriedky z účtu, ku ktorému bola vydaná, maximálne do výšky povoleného zostatku na účte. Celková suma transakcií vykonaných prostredníctvom karty počas jedného kalendárneho dňa je obmedzená maximálnym denným limitom. Celková suma transakcií vykonaných prostredníctvom virtuálnej karty počas jedného kalendárneho mesiaca je obmedzená maximálnym mesačným limitom .

Podľa článku III. bodu 16 Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a. s. pre depozitné produkty, majiteľ účtu je povinný nepovolené prečerpanie na bežnom účte vyrovnáť najneskôr do 15 dní od vzniku nepovoleného prečerpania, v opačnom prípade má VÚB, a.s. právo zmluvu o účte vypovedať.

Ako to vyplýva z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12.4.2007 došlo k postúpeniu pohľadávky z postupcu - Všeobecná úverová banka, a.s. na postupníka - žalobcu, čím je preukázaná aktívna legitimácia žalobcu v tomto konaní.

Právny zástupca žalobcu listom zo dňa 6.7.2011 vyzval žalovanú na uhradenie pohľadávky spolu v sume 395,04 eur.

Tunajší súd rozsudkom zo dňa 21.2.2012 č.k. 4C/288/2011-59 zaviazal žalovanú na povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 209,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 177,80 eur od 13. 4. 2007 do zaplataenia a nahradíť žalobcovi trovy konania vo výške 16 ,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 65,59 eur na účet právneho zástupcu žalobcu, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzi právnym predchodcom žalobcu Všeobecnou úverovou bankou, a.s. a žalovanou bola uzavretá zmluva o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb konta VUBasic, predmetom ktorej bolo aj zriadenie povoleného prečerpania na účte, z ktorého sa práva a povinnosti spravovali zmluvou o úvere. Následne bola pohľadávka z tejto zmluvy postúpená zmluvou o postúpení na žalobcu, ktoré postúpenie bolo vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Zmluva bola uzavretá v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka a v zmysle záverečných ustanovení zmluvy sa zmluvné vzťahy neupravené zmluvou medzi žalovaným a postupcom mali riadiť Obchodným zákonníkom a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. V danom prípade sa jednalo o zmluvu o bežnom účte s použitím ustanovení zmluvy o úvere v zmysle Obchodného zákonníka, pričom právny vzťah sa mal riadiť príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka. Jedná sa však o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasi. Občianskeho zákonníka, pretože j u uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľa a žalovaná ako spotrebiteľ. Zároveň žalobca predložil dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 5.3.2009, v ktorej žalovaná uznala, že čo do právneho dôvodu a výšky, záväzok voči žalobcovi, ktorý vznikol na základe zmluvy č. 1886388159 s pôvodným veriteľom. Predmetná dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 5.3.2009 spĺňa náležitosti § 558 Občianskeho zákonníka. Pre uznanie dlhu je charakteristické, že nevzniká nový záväzkový vzťah, nemení sa právny dôvod uznaného záväzku a nemenia sa ani okolnosti, na základe ktorých dlh vznikol. Právny vzťah, ktorý vznikne z uznania dlhu, je vo vzťahu k pôvodnému záväzkovému právnemu vzťahu nezávislý a pre veriteľa predstavuje nový právny základ pre vymáhanie dlhu. Aj vzhľadom na skutočnosť, že v danej veci ide o zmluvu spotrebiteľskú, súd bol toho názoru, že 10-ročnú premlčaciu lehotu zákon priznáva len v osobitných prípadoch, a to najmä vtedy, ak sa má predísť súdnym sporom uznaním dlhu, alebo je potrebné chrániť riadny výkon súdneho rozhodnutia. Súd nepovažoval za neprijateľnú 10-ročnú premlčaciu lehotu pri uznaní dlhu spotrebiteľom. Na základe toho súd žalobe vyhovel.

Proti predmetnému rozsudku podal odvolanie vedľajší účastník na strane žalovanej. V odvolaní uviedol, že súd priznal žalobcovi celý uplatňovaný nárok proti spotrebiteľke aj za situácie, že opatrovníčka vzniesla v konaní námietku premlčania uplatneného nároku. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa argumentačne oprel o Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 5.3. 2009 (ďalej Dohoda), v ktorej mala žalovaná údajne uznať svoj záväzok čo do dôvodu a výšky súvisiaci s úverovou zmluvou č. 1886388159 s pôvodným veriteľom. Poukázal na to, že v predmetnej veci pohľadávka nebola uplatnená včas v súdnom konaní a následne po vyhľadaní dlžníčky, bol jej neprijateľným spôsobom podsunutý na podpis formulár o uznaní premlčaného záväzku. Uzatvorenie

takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom boli využitý omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľa. Citované ustanovenie je jedinou explicitnou definíciou dobrých mravov v našom právnom poriadku. Z pohľadu súkromnoprávnej ochrany spotrebiteľa, podpisom formulárovej dohody si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie tejto dohody privodilo spotrebiteľovi značnú ujmu, čo je v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dohodou sa dodatočne upravujú práva a povinnosti zo spotrebiteľskej zmluvy, preto je nutné považovať dohodu za dodatok k predbežne formulovanej štandardnej zmluve, teda k spotrebiteľskej zmluve, z ktorej žalobca odvodzuje svoj právny nárok. Právny režim predbežne formulovanej štandardnej zmluvy definovaný v článku 3 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, teda nevyhnutne musí dopadať aj na túto dohodu, rovnako aj právny režim celej citovanej Smernice, z ktorej je odvodený model spotrebiteľskej ochrany zakotvený v našom právnom poriadku. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 19.12.2012 č.k. 1Co/71/2012-101 zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že právny režim predbežne formulovanej štandardnej zmluvy definovaný v článku 3 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, skutočne by mal dopadať aj na nadväzujúce úkony vykonané medzi dodávateľom a spotrebiteľom tak, ako sa to udialo aj v predmetnej veci. V spise sa nachádza na čl. 47 Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktorá je podpísaná žalovanou, pričom táto dohoda má nepochybne charakter predtlačenej formulárovej zmluvy, obsah ktorej žalovaná ako dlžníčka nemohla ovplyvniť. Predmetná dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku spĺňa v súčasnom štádiu konania a dokazovania všetky predpoklady preto, aby bola podriadená pod článok 3 ods. 2 Smernice č. 93/13/EHS, pretože ide o typickú predformulovanú štandardnú zmluvu, pričom zatiaľ neboli ponúknuté dôkazy alebo tvrdenia zo strany žalobcu, že by jednotlivé podmienky uvedené v tejto zmluve boli so spotrebiteľom - žalovanou individuálne dojednané. Aj táto dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku má charakter spotrebiteľskej zmluvy, pretože bezprostredne nadväzuje na predchádzajúce dojednania spotrebiteľského charakteru s právnym predchodcom žalobcu. Súd prvého stupňa však neposúdil predmetnú Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z pohľadu tejto európskej smernice, t.j. Smernice Rady č. 93/13/EHS a nekritickým spôsobom akceptoval túto dohodu ako platný právny úkon. Naviac, súd prvého stupňa sa nezamyslel nad tým, či skutočne táto dohoda je platným právnym úkonom aj z pohľadu ustanovenia § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a či boli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti pri uzatváraní takejto dohody. Bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa aplikovať v predmetnej veci dôsledne citované predpisy aj vo vzťahu k predmetnej zmluve a v prípade tvrdení žalobcu, ktoré by mali preukázať opak, aj vykonať dokazovanie v zmysle článku 3 ods. 2 Smernice č. 93/13/EHS.

V písomnom podaní doručenom súdu dňa 18.4.2013 vedľajší účastník na strane žalovanej uviedol, že trvá na svojej právnej argumentácii prezentovanej v odvolaní zo dňa 31. 05. 2012 a v plnom rozsahu sa stotožňujeme s odôvodnením zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Prešove. Zároveň poukázal na niektoré argumenty z rozhodnutí odvolacích súdov týkajúcich sa predmetnej formulárovej Dohody.

Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 13.6.2013 uviedol, že v predmetnej právnej veci sa krajský súd opomenul vysporiadať s jednou podstatnou záležitosťou a dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci, ak indikuje, že prvostupňový súd nekriticky posúdil dohodu o uznaní záväzku ako platnú. Je potrebné poukázať na obsah ustanovenia § 110 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého, 110 ods. 1, ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu a výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo. Ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčania doba od uplynutia tejto doby. Z ustanovenia Občianskeho zákonníka na predĺženie premlčacej doby sa nevyžaduje vedomosť dlžníka o tom, že dlh bol v čase uznania premlčaný. Táto skutočnosť bola potvrdená početnou judikatúrou Najvyššieho súdu ešte Československej republiky a táto judikatúra do dnešného dňa nebola zmenená. Vzhľadom k tomu, že dlžník môže uznať záväzok aj bez vedomostí o tom, že dlh bol premlčaný a podľa Občianskeho zákonníka sa s týmto právnym úkonom spája účinok predĺženia premlčacej doby, to znamená, že takýto právny úkon je priamo právnym poriadkom dovolený, to znamená možnosť dlžníka uznať záväzok aj bez vedomosti o premlčaní. Nie je možné súčasne tento záväzok pokladať za rozporný so zákonom, nie je možné ho súčasne bez dôvodu

uvedeného v § 39 Občianskeho zákonníka posúdiť ako neplatný. S touto argumentáciou sa Krajský súd nevysporiadal, jednoducho nerozlíšil skutočnosť, že uznanie záväzku má dva právne účinky, je to jednak predĺženie premlčacej doby a jednak vznik vyvrátiteľnej právnej domnienky o tom, že dlh v čase uznania trval. Na vznik následku, čo je predĺženie premlčacej doby, nie je potrebná vedomosť dlžníka o premlčaní. Z tohto dôvodu vzhľadom k tomu, že ani v jednom rozsudku citovaným vedľajším účastníkom sa Krajský súd danou problematikou nezaoberal, aj vzhľadom k skutočnosti, že iné krajské súdy, napríklad Krajský súd v Žiline, Krajský súd v Banskej Bystrici sa touto skutočnosťou zaoberali odlišne, nie je možné podľa nášho názoru prihladať na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove. Žalobca navrhol, aby súd žalobe vyhovel tak, ako to bolo v pôvodnom rozsudku vo veci.

Podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzavretá.

Podľa § 708 Obchodného zákonníka zmluvou o bežnom účte sa zaväzuje banka zriadiť od určitej doby na určitú menu bežný účet pre jeho majiteľa.

Podľa § 710 Obchodného zákonníka ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.).

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 387 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom. Premlčaniu podliehajú všetky práva zo záväzkových vzťahov s výnimkou práva vypovedať zmluvu uzavretú na dobu neurčitú.

Podľa § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka premlčaním právo na plnenie povinnosti druhej strany nezaniká, nemôže ho však priznať alebo uznať súd, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby.

Podľa § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 110 ods. 1 ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Podľa § 111 Občianskeho zákonníka zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Súd na základe takto zisteného skutkového stavu vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi ako spotrebiteľskú zmluvu napriek tomu, že zmluva bola uzavretá 6.9.2004 teda za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 150/2004 Z.z., ktorý v ustanovení § 52 ods. 1 definoval spotrebiteľskú

zmluvu ako kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo inú odplacnú zmluvu upravenú v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Na uvedený právny vzťah je totiž potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 23a ods. 1, ods. 2, podľa ktorého typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Typová zmluva nesmie obsahovať neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, najmä podmienky, ktoré viažu predaj výrobku alebo poskytnutie služby na odobratie iného výrobku alebo na prevzatie inej služby, podmienky, ktorými sa podmieňuje predaj výrobku alebo poskytnutie služby požiadavkou, aby spotrebiteľ zabezpečil pre predávajúceho ďalšieho spotrebiteľa, ktorý s ním uzavrie rovnakú alebo podobnú zmluvu; podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi.

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách

V zmysle článku 3 smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách Zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Podľa § 53 ods. 4 citovaného zákona neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ

z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemezí.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

Dôležitým rozhodnutím je rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero (C-240/98) a medzi Salvat Editores SA a José M. Sánchez Alcón Prades a spol., spojené prípady C-240/98 a C-244/98, z ktorého je zrejmé aj obligatornosť zásahu súdu proti nekalej podmienke: „Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“.

Podľa § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu (Občiansky zákonník).

Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu Všeobecnou úverovou bankou, a.s. a žalovanou bola uzavretá zmluva o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb konta VUBasic, predmetom ktorej bolo aj zriadenie povoleného prečerpania na účte, z ktorého sa práva a povinnosti spravovali zmluvou o úvere. Následne bola pohľadávka z tejto zmluvy postúpená zmluvou o postúpení na žalobcu, ktoré postúpenie bolo vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch a preto má súd za to, že je daná aktívna legitimácia žalobcu v tomto konaní.

Ďalej súd zistil, že zmluva bola uzavretá v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka a v zmysle záverečných ustanovení zmluvy sa zmluvné vzťahy neupravené zmluvou medzi žalovaným a postupcom mali riadiť Obchodným zákonníkom a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. V danom prípade sa jednalo o zmluvu o v bežnom účte s použitím ustanovení zmluvy o úvere v zmysle Obchodného zákonníka, pričom právny vzťah sa mal riadiť príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka. Jedná sa však o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka,

pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj Všeobecných obchodných podmienok bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovaného prívodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka minimálne v otázke premlčania.

Opatrovníčka žalovanej v priebehu súdneho konania vzniesla námietku premlčania voči uplatnenej pohľadávke, úlohou súdu bolo preto sa so vznesenou námietkou vysporiadať.

V prílohe k zmluve o postúpení pohľadávky voči žalovanej je uvedený ako dátum výpovede deň 29. 1. 2007. Zároveň sa uvádza, že ku dňu 12.4.2007 bol počet dní po lehote splatnosti 180. Suma pohľadávky ku dátumu odpisu dňa 4.4.2007 predstavuje 13.870,13 Sk. Súd na základe uvedeného vychádzal zo skutočnosti, že najneskôr dňom výpovede 29.1.2007 bol splatný celý úver žalovanej.

Trojročná premlčacia doba podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorý je potrebné na daný právny vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy aplikovať, začala plynúť dňa 30.1.2007 a uplynula dňa 30.1.2010.

Keďže žaloba bola žalobcom podaná dňa 4.10.2011, teda po uplynutí premlčacej doby, súd je toho názoru, že pohľadávka žalobcu je premlčaná a opatrovníčkou žalovanej bola vznesená námietka premlčania dôvodne, preto súd žalobu žalobcu voči žalovanej zamietol v celom rozsahu.

Pokiaľ ide o aplikáciu všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka a nie štvorročnej podľa Obchodného zákonníka na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, súd považuje za potrebné poukázať na to, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až §54 Občianskeho zákonníka. Dualistický systém záväzkového práva (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.) v našom právnom poriadku síce dlhodobo funguje, avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na premlčanie v spotrebiteľsko-právnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia.

Žalobca si svoj nárok v konaní uplatňuje proti žalovanej aj z titulu toho, že s ňou uzatvoril dohodu o splátkovom kalendári a uznaní dlhu a z toho, že žalovaná v tomto dokumente prehlásila, že má vedomosť o premlčaní dlhu a o jeho následkoch.

Žalovaná dňa 5.3.2009 podpísala formulárovú Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Napriek tomu, že v čase podpisu predmetnej dohody ešte nemala byť pohľadávka žalobcu premlčaná, v bode 3.1 dohody je uvedené, že žalovaný vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. V danom prípade totiž ide o predformulovaný obsah dohody. Samotné uznanie dlhu je spojené s dohodou o uzavretí splátkového kalendára, pričom je možné mať pochybnosti o tom, že žalovaná si bola vedomá dôsledkov uznania dlhu, najmä predĺženia premlčacej doby v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zamestnanec žalobcu navyše sám vyhľadal žalovanú za účelom podpisu dohody, teda iniciatíva k uzatvoreniu takejto dohody nevychádzala od spotrebiteľa. Spotrebiteľ, ktorému išlo najmä o to, aby mohol uhradiť dlh v splátkach, keďže sociálna situácia mu nedovoľovala uhradiť dlh naraz, musel podpísať celý formulár, pričom význam obsahu formulára, ktorý podpísala jej nemusel byť úplne zrejmý. Jej zámerom bolo iba uzavrieť dohodu, na základe ktorej by mohla uhrádzať svoj dlh voči žalobcovi v splátkach po 10 eur mesačne. Vzhľadom na takto predformulovaný obsah a okolnosti podpisu dohody možno mať vážne pochybnosti aj o tom, že ide o skutočný prejav vôle žalovanej uznať dlh a nejde iba o vôľu uzavrieť dohodu o splátkach so žalobcom.

Tak ako súd vyššie uviedol, právny vzťah medzi účastníkmi konania je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a teda na tento je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu žalovanou. Dohodu o splátkovom kalendári a uznaní dlhu je potrebné považovať za dodatok k predbežne formulovanej štandardnej zmluve, teda k spotrebiteľskej zmluve, z ktorej žalobca odvodzuje svoj právny nárok. Právny režim predbežne formulovanej štandardnej zmluvy definovaný v čl. 3 ods. 2

Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, teda nevyhnutne musí dopadať aj na predmetnú dohodu.

Postup žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi, pretože podpisom takejto formulárovej dohody žalovaná ako spotrebiteľ zhoršila svoje zmluvné postavenie dohodnuté v pôvodnej zmluve v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Je nelogické, aby spotrebiteľ, ak by mal vedomosť o stave vecí, mal záujem na uznaní záväzku a predĺžení premĺčacej doby. Ide o znevýhodnenie spotrebiteľa výlučne v prospech dodávateľa, predložením vopred pripraveného tlačiva na podpis spotrebiteľovi.

Uznanie záväzku žalovanou bolo vykonané na predtlačí žalobcu, pričom listina bola označená ako Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktoré označenie môže u bežného občana - spotrebiteľa s minimálnym právnym vedomím za určitých okolností, keď je zo strany veriteľa, resp. jeho právneho nástupcu či už písomne alebo ústne, telefonicky či iným spôsobom upozorňovaný, keď nie až zastrášaný, možným súdnym konaním a následnou exekúciou, priviesť k rozhodnutiu uzavrieť takúto dohodu o splátkovom kalendári v snahe zabrániť jeho postihu a urovnať svoje záväzky voči druhej strane. V ďalšom si však možno často ani neuvedomuje, aké ďalšie prehlásenia podpísal, prípadne k akým ďalším povinnostiam alebo sankciám sa zaviazal, navyše keď samotná dohoda je vypísaná vo všetkých bodoch zástupcom druhej strany.

Súd preto predmetnú spotrebiteľskú vec podrobil aj z pohľadu súdnej kontroly nekalých obchodných praktík. Inštitút nekalej obchodnej praktiky je zákonným termínom, ktorý nie je možné prehliadať ani v rovine súkromného práva.

V prípade, že žalobca uplatňuje právo po použití nekalej obchodnej praktiky, súd môže odmietnuť poskytnúť ochranu takto uplatnenému právu. Ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky, ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Konaním v rozpore s dobrými mravmi na účely zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. (účinný v čase podpisu dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku) sa rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej dohody (§ 4 ods. 8 zák. o ochrane spotrebiteľa).

U iných praktík ako sú taxatívne uvedené v prílohe č. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa je pre záver o nekalosti dôležitá existencia nižšie uvedených aspektov.

Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov (§ 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa).

Odbornou starostlivosťou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. u) zákona o ochrane spotrebiteľa).

Podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa sa rozumie využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil (§ 2 písm. r) zákona o ochrane spotrebiteľa).

Zámer žalobcu dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 5.3.2009, ktorú podpísala žalovaná, súd hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok

odbornej starostlivostí na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Uznanie dlhu žalovanou súd považuje za právne neúčinné, pretože, ako už súd uviedol vyššie, žalovaná ako priemerný spotrebiteľ nemala vedomosť o následkoch uznania dlhu, ktoré je zakomponované do dohody o uzavretí splátkového kalendára, pričom je možné mať pochybnosti o tom, že ide o skutočný prejav vôle žalovanej uznať dlh a nejde iba o vôľu uzavrieť dohodu o splátkach so žalobcom. Z uvedeného je zrejmé, že pri dostatku informácii by žalovaná uvedenú dohodu spojenú s uznaním dlhu nepodpísala. Žalobca v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti žalovanú nepoučil o následkoch podpisu dohody a uznania, navyše sám iniciatívne vyhľadal žalovanú, ktorá v dobrej viere a snahe uhradiť dlh v splátkach, podpísala formulár, obsah ktorého jej nebol úplne zrejmý. Skutočnosť, že žalobca sám vyhľadal žalovaného v mieste jeho trvalého bydliska je nepochybná, keď ako miesto uzavretia dohody je uvedená obec trvalého bydliska žalovanej. V dôsledku takéhoto konania mohla byť žalovaná konfrontovaná rodinnými príslušníkmi alebo aj blízkymi spolubývajúcimi a aj pôsobenie tohto prostredia mohlo ovplyvniť žalovanú v jej správaní, výsledkom ktorého bolo podpísanie formulárovej predtlačky uznania dlhu a uzatvorenia splátkového kalendára s cieľom čo najskoršieho odchodu pracovníka žalobcu a nevyvolávania akýchkoľvek domnienok v súvislosti s jeho zotrvaním v domácom prostredí žalovanej, ktorý úkon pod vplyvom uvedených faktorov mohol byť žalovanou vykonaný bez náležitého oboznámenia sa s jednotlivými ustanoveniami dohody, a tak v konečnom dôsledku k jej zaviazaniu sa k ďalším povinnostiam a súčasne vyvolaniu právnych následkov vyplývajúcich z príslušných právnych predpisov, ako je napr. predĺženie premlčacej doby na uplatnenie práva žalobcu, o ktorých žalovaná nemala vedomosť.

Celé toto konanie vrátane zabezpečenia uznania záväzku možno potom hodnotiť ako konanie prinajmenšom špekulatívne s cieľom zabezpečenia exekučného titulu a následného vedenia exekúcie voči žalovanej na pohľadávku, ktorá síce je tvorená dlžnou istinou ku dňu postúpenia, no príslušenstvom pohľadávky spočívajúcim jednak v úrokoch z omeškania za niekoľko rokov omeškania, ako aj v trovách konania, a to najmä trovách právneho zastúpenia, ktorá suma môže v konečnom dôsledku niekoľkonásobne prevýšiť dlžnú sumu, ktorú v konečnom dôsledku bude musieť žalovaná uhradiť.

Ak by žalobca postupoval s odbornou starostlivosťou, nepoužil by jeden formulár, ktorý obsahuje dohodu o splátkach ako dvojstranný právny úkon, zároveň uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon a prípadne ešte aj pristúpenie k záväzku podľa § 533 OZ. Takto vytvorený formulár pôsobí na spotrebiteľa prinajmenšom máťúco, pričom možno predpokladať, že práve to je jeho účelom.

Zo samotného znenia dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je zrejmé, že sa jedná o formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok žalovanej strane vo forme povolenia splátok dlhu, no jeho skrytým cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie žalobného nároku. Zo samotného textu predmetnej dohody vyplýva, že ide o formulár, ktorý žalobca používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov a údaje o dlžníkoch sú následne do formulára dopisované rukou. Ak dlžník podpisuje takúto dohodu, nerobí to z dôvodu, aby uznal svoj záväzok, ale aby dosiahol možnosť uhrádzať svoj dlh v splátkach. Uznanie záväzku je cieľ sledovaný žalobcom, nie však žalovanou ako spotrebiteľom, ktorá obsah formulára nemôže nijako ovplyvniť.

Keďže súd zámer žalobcu dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 5.3.2009, vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku, lebo pri uzavretí predmetnej dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti a čestnosti, tak ako sa nimi súd zaoberal a uviedol vyššie a ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, a teda absolútne neplatný, súd neposkytol ochranu takto uplatnenému právu.

Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania a ako už bolo uvedené vyššie, žalobcom uplatnená pohľadávka bola splatná dňa 30.1.2007. Žalobca podal žalobu na súde dňa 4.10.2011, teda po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Námitka premlčania tak bola vznesená dôvodne, preto súdu neostávalo iné, ako žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

V danom prípade pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli, preto jej súd ani náhradu trov nepriznal.

Súd priznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi ako účastníkovi, ktorý sa konania zúčastnil na strane žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech. Právny zástupca vedľajšieho účastníka si vyčíslil trovy právneho zastúpenia celkovo v sume 99,40 eur za tri úkony právnej služby po 19,92 eur - prevzatie a príprava zastúpenia, odvolanie zo dňa 31.5.2012, vyjadrenie zo dňa 18.4.2013 podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a), b) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, za režijné paušály v sume 2x7,63 eur a 1x7,81 eur podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl. a DPH v sume 16,57 eur podľa § 18 ods. 3 cit. vyhl. Toto vyčíslenie súd považoval za správne a priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov v uvedenej výške.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd do Prešova.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 OSP,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a OSP),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.